

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/150/2022
Identifikačné číslo spisu: 6021200259
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:6021200259.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného v právnej veci žalobcu: F. D. A. Š., Z. X.X.XXXX, B. B. XXXX/XX, XXX XX B. B., zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Segeč, s.r.o., so sídlom Skuteckého 26, Banská Bystrica, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Bratislava, ul. 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21. apríla 2021 a o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sa/12/2021-57 zo dňa 19. mája 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1.Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom č. k. 28Sa/12/2021-57 zo dňa 19. mája 2022, podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti opatrenia žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21. apríla 2021, ktorým podľa Prílohy 3b zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 416/2003, alebo zákon o sociálnom poistení“) nebolo vyhovené jeho nároku na priznanie starobného dôchodku. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2.Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách zákona č. 461/2003 Z. z. citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 65 ods.1,2, § 60a ods.5, § 179 ods.1, písm. i/, Prílohe 3a, Prílohe 3b k uvedenému zákonu, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, upravujúcej správnu žalobu v

sociálnych veciach, za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

3. Správny súd z pripojeného administratívneho spisu žalovanej zistil, že žalobca žiadosťou doručenou Sociálnej poisťovni, ústredie dňa 8.3.2021 žiadal o vydanie rozhodnutia k splneniu nároku na starobný dôchodok pri zmene zákona. V žiadosti uviedol, že predchádzajúcou e-mailovou komunikáciou z 8.2.2021 sa obrátil na pobočku v Banskej Bystrici s dopytom na splnenie podmienok nároku na starobný dôchodok pri zmene zákona od roku 2021 a žiadal, aby mu bol dôchodkový vek určený podľa Prílohy č. 3b zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Žalovaná listom označeným ako „Dôchodkový vek - oznámenie“ zo dňa 21.4.2021 žalobcovi oznámila, že jeho dôchodkový vek je 62 rokov a 10 kalendárnych mesiacov, pričom dôchodkový vek dovŕši X. F. XXXX. Žalovaná v oznámení uviedla, že žalobcov dôchodkový vek bol určený podľa § 65 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. a je uvedený v Prílohe č. 3a zákona č. 461/2003 Z. z.. Žalobca, podľa ním oznámených údajov, nevychoval žiadne deti a ani podľa údajov uvedených v informačnom systéme Sociálnej poisťovne a dôchodkový vek bol určený prihladením na túto skutočnosť. Žalovaná následne listom zo dňa 5.5.2021 č. XXX XXX XXXX žalobcovi k jeho žiadosti doručenej Sociálnej poisťovni, ústredie 8.3.2021 uviedla, že od 1. januára 2020 je možné zohľadniť výchovu dieťaťa na určenie dôchodkového veku žene aj mužovi. Podľa § 60a ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 321/2019 Z. z. to isté obdobie výchovy toho istého dieťaťa sa zohľadní len raz a len jednému poistencovi. Z uvedeného vyplýva, že obdobie výchovy dieťaťa sa najskôr vždy zohľadní žene, ktorá dieťa porodila, mužovi je možné zohľadniť výchovu dieťaťa len vtedy, ak ju nie je možné zohľadniť žene. Ďalej, z údajov, ktoré žalobca uviedol, je zrejmé, že jeho manželka sa narodila v roku 1952 a vychovala dve deti. Zohľadnením výchovy dvoch detí, dôchodkový vek dovŕšila v roku 2007 a má teda možnosť si uplatniť nárok na starobný dôchodok. Žalobca v podanej žalobe nesúhlasil s argumentáciou žalovanej. Dôvodil, že zo znenia zákona vyplýva, že dôchodkový vek sa určí podľa Prílohy č. 3b, ak obdobie výchovy dieťaťa nemožno zohľadniť na určenie dôchodkového veku žene, dôchodkový vek muža narodeného po roku 1956, ktorý dieťa vychoval, sa určí podľa Prílohy č. 3b. Žalobca ďalej uviedol, že jeho manželka si nemohla a nemôže z objektívnych dôvodov uplatniť nárok na zohľadnenie výchovy dvoch detí podľa novelizácie predmetného zákona. Novela zákona o tomto rodnom čísle 1952 nepojednáva, do jej znenia nie sú ani zahrnutí poistenci ročník 1952 a viac, ale poistenci 1956 a viac. Jeho manželka od roku 1987 je poberateľkou úplného invalidného dôchodku z dôvodu vážneho úrazu v autobuse pri ceste do zamestnania v roku 1985, kedy utrpela úplnú paralýzu hornej končatiny pri trieštivej zlomenine a nemôže Sociálnu poisťovňu požiadať o starobný dôchodok späť k dátumu 7. apríla 2007, nakoľko je poberateľkou doživotnej úrazovej renty vyplácanej ALIANZ - Slovenskou poisťovňou, a.s. formou náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo invalidite a v prípade uplatnenia starobného dôchodku by sa vystavovala možnej ujmy vrátenia časti poberanej renty vyplácanou komerčnou poisťovňou za predmetné obdobie. Vyplácanie úrazovej renty je spojené s invaliditou osoby.

4. Krajský súd citujúc § 65 ods. 2, vety za bodkočiarkou zákona o sociálnom poistení, konštatoval, že zo znenia tohto ustanovenia a jeho gramatického výkladu, je nepochybné, že dôchodkový vek sa určuje podľa Prílohy č. 3a. Len v prípade, že žene nemožno zohľadniť na určenie jej dôchodkového veku výchovu detí, nastupuje subsidiárne určenie dôchodkového veku muža narodeného po roku 1956, ktorý vychoval dieťa podľa Prílohy č. 3b k zákonu o sociálnom poistení. Predmetné ustanovenie ani s použitím jazykového, logického, systematického a teologického výkladu nemožno vyložiť tak, ako to robí žalobca, a teda že ak nevzniklo právo na výplatu dôchodku žene, pretože žena nevyužila svoje právo požiadať o priznanie starobného dôchodku, je to dôvod na to, aby bola výchova detí zohľadnená mužovi. To by nebol výklad zákona, ale doplnenie textu zákona. Z textu právnej úpravy obsiahnutej v § 65 ods. 2, veta za bodkočiarkou vyplýva jej zmysel a účel, ktorým je zrovnoprávnenie poistníkov mužov a žien. Tento zmysel a účel pomáha objasniť aj dôvodová správa, na ktorú odkazuje žalobca. Kým podľa predchádzajúcej úpravy platnej do účinnosti zákona č. 321/2019 Z. z., t. j. do 1.1.2020 výchovu detí mužovi zohľadniť na skorší dôchodkový vek nebolo možné, prijatá zmena zákona umožňuje tak urobiť subsidiárne a to vtedy, keď výchovu detí na určenie dôchodkového veku nemožno zohľadniť žene.

5. Ďalej krajský súd uviedol, že zákon o sociálnom poistení v § 65 upravuje podmienky vzniku nároku na dôchodok, pričom odsek 2, na ktorý žalobca poukazuje, upravuje výlučne spôsob, akým sa určuje dôchodkový vek. Dôchodkový vek poistenc dosiahne dožitím veku uvedeného v Prílohe č. 3a. Bezpochyby na určenie dôchodkového veku žene nemožno zohľadniť výchovu detí vtedy, keď sa tohto dôchodkového veku nedožije. Pokiaľ sa ale tohto dôchodkového veku dožije a zároveň spĺňa podmienky výchovy detí podľa § 60a zákona o sociálnom poistení, nemožno nijako dospieť k tomu, že by mala mať iný dôchodkový vek, ako patrí žene s počtom vychovaných detí podľa Prílohy č. 3a zákona o sociálnom poistení. Z uvedeného vyplýva, že osobitné životné situácie, ktoré zmieňuje dôvodová správa k zákonu č. 321/2019 Z. z. sa musia vzťahovať k určeniu dôchodkového veku žene. Konkrétne na možnosť zohľadnenia výchovy detí pre určenie dôchodkového veku ženy, ktorá tieto deti vychovala. Výchova detí nemôže byť žene zohľadnená napr., ak výchova dieťaťa ženou nespĺňa kritériá uvedené v § 60a zákona o sociálnom poistení, alebo tiež ako je uvedené v dôvodovej správe, na ktorú žalobca odkazuje, žene, ktorá podmienky výchovy dieťaťa splnila podľa § 60a zákona o sociálnom poistení, avšak sa nedožila dôchodkového veku. Zákon o sociálnom poistení úpravou obsiahnutou v § 65 ods. 2, veta za bodkočiarkou v spojení s § 60a ods. 5 nedáva na výber, ktorej z vychovávajúcich osôb sa výchova detí na určenie dôchodkového veku zohľadní. Vždy je to žena, ktorej zákon priznáva nižší dôchodkový vek z dôvodu výchovy detí. Len pre prípady nemožnosti tak dôchodkový vek určiť žene, teda zohľadnením vychovaných detí, subsidiárne nastupuje nižší dôchodkový vek pre muža podľa Prílohy č. 3b. Poberanie invalidného dôchodku ženou, ktorá vychovala deti, nie je dôvodom na určenie dôchodkového veku mužovi podľa Prílohy č. 3b. Je potrebné rozlišovať medzi vznikom nároku na starobný dôchodok, ktorý vzniká zo zákona za súčasného splnenia dvoch podmienok a to potrebnej doby poistenia a dosiahnutia dôchodkového veku a nárokom na výplatu starobného dôchodku, ktorý je potrebné uplatniť v dávkovom konaní písomnou žiadosťou, ktorou si fyzická osoba uplatňuje nárok na starobný dôchodok a nárok na výplatu starobného dôchodku. Z uvedeného je zrejmé, že nemožnosť zohľadnenia výchovy detí sa viaže výlučne a len na určenie dôchodkového veku. Skutočnosť, že žena nepožiadala o dôchodok, nič nemení na tom, ako sa jej určí dôchodkový vek. Skutočnosť, že žene nevznikol nárok na výplatu starobného dôchodku, teda nemá žiadnu právnu relevanciu k určeniu jej dôchodkového veku. Dôchodkový vek ženy sa určuje v závislosti od plynutia času a počtu vychovaných detí. Skutočnosť, že manželka žalobcu má na svojej strane dôvody, pre ktoré je pre ňu ekonomicky nevýhodné požiadať o starobný dôchodok, nič nemení na tom, že pre určenie jej dôchodkového veku možno zohľadniť výchovu detí.

6. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaná rozhodne skutočnosti posúdila správne v súlade so znením § 65 ods. 2 zákona, keď žalobcovi dôchodkový vek určila podľa Prílohy č. 3a zákona o sociálnom poistení z dôvodu, že neboli splnené podmienky na určenie dôchodkového veku podľa Prílohy č. 3b zákona o sociálnom poistení. Správny súd žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 167 SSP a contrario, podľa ktorého má právo na náhradu trov konania len ten účastník, ktorý bol v konaní celkom alebo sčasti úspešný. Žalobca v tomto konaní úspešný nebol, preto mu správny súd náhradu trov konania nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku krajského súdu a vyjadrenie žalovanej

7. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Žalobca považoval rozhodnutie správneho súdu za nezákonné z dôvodu, že krajský súd vo veci rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods.1, písm. g/SSP. Navrhoval, aby najvyšší správny súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 28Sa/12/2021 z 19.5.2022 zmenil tak, že opatrenie žalovanej č. XXX XXX XXXX zo dňa 21.4.2021 zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie.

8. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca poukázom na to, že sťažovateľ sa môže s úspechom domáhať nesprávneho posúdenia veci krajským súdom vtedy, keď správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav bez väd zaťažujúcich jeho rozhodovanie nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxe

kasačného súdu, v ktorej súvislosti dal do pozornosti rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžfk/12/2016, 1Sžfk/10/2018 a 1Sžfk/9/2020, vytýkal správne súdu, že sa nevyporiadal s jeho argumentáciou uvedenou časti C žaloby v bodoch 11 až 23 a svoje úvahy a vyhodnotenie vykonal v rozpore preukázaným právnym stavom uvedeným v žalobných bodov 11 až 23 s odvolaním sa na nesprávny právny predpis v prípade posudzovania výchovy dieťaťa a dovŕšenia dôchodkového veku manželky žalobcu. Sťažovateľ nehlásiac s argumentáciou správneho súdu uvedenou v bode 20 napadnutého rozsudku a poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 258 zákona o sociálnom poistení a v § 21 ods. 1, 2 zákona č. 100/1988 Zb., uviedol, že dôchodkový vek jeho manželky nenastal v roku 2010 tak, ako to prevzal krajský súd z vyjadrenia žalovanej v bode 8 rozsudku, ktorá skutočnosť však nemení povinnosť posúdenia dôchodkového veku manželky žalovaného (zrejme žalobcu) a spĺňa podmienky výchovy dieťaťa manželky žalobcu podľa § 258 zákona o sociálnom poistení s odkazom na zákon č. 100/1988 Zb., ktorý zákon v § 9 uvádza náhradné doby. Citujúc ust. § 9 písm. e/ zákona č. 100/1988 Zb. sťažovateľ tiež uviedol, že je nespochybniteľné, že jeho manželka okrem invalidného dôchodku poberala na deti výchovne a starala sa o 2 deti do 6 rokov veku. Ako dôkaz predložil v prílohe sťažnosti rozhodnutie Národnej poisťovne Bratislava zo dňa 15.08.1994 o tom, že od 14.09.1994 sa jeho manželke odníma výchovné k invalidnému dôchodku na deti A. nar. XX. XX. XXXX a K. nar. XX. X. XXXX a informuje, že jej naďalej patrí invalidný dôchodok. Ďalej tvrdil, že už v tomto zákone sú uvedené pojmy: starostlivosť o dieťa a výchova dieťaťa, pričom v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. si žena môže uplatniť nárok na starobný dôchodok aj podľa odseku 1. Odhliadnuť od skutočnosti, ktorý variant si mohla vybrať manželka žalovaného (žalobcu oprava kasačného súdu) sú pri nej splnené kritériá zákona o sociálnom poistení v § 258. Ďalej tvrdil, že pojem starostlivosť o dieťa nemá vlastnú legálnu definíciu na účely sociálneho poistenia, pričom tento pojem je definovaný v zákone o rodičovskom príspevku a opäť sa jedná o nespochybniteľnú starostlivosť o dieťa (2 deti) zo strany jeho manželky do 14.09.1994 v zmysle priloženého rozhodnutia Národnej poisťovne zo dňa 15. 8. 1994, t. j. po dobu 8 rokov.

9.Sťažovateľ namietal, že tým že prvostupňový súd (správny súd oprava kasačného súdu) nesprávne posúdil výchovu dieťaťa jeho manželkou a dovŕšenie jej dôchodkového veku podľa zákona o sociálnom poistení a neposúdil ich podľa predpisov účinných pred 01.01.2004, t.j. podľa zákona č. 100/1988 Zb. nesprávne právne posúdil vec a nesprávne vyhodnotil svoje závery v odôvodnení rozsudku v bodoch č. 21. až 23., ako aj 25., 26. a 27. Citujúc ustanovenie § 19 a § 21 zákona č. 100/1988 Zb. sťažovateľ ďalej tvrdil, že je nespochybniteľné, že jeho manželka dovŕšila podmienky nároku na starobný dôchodok podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. vo veku 60 rokov resp. 57 rokov, a teda buď v roku 2012 alebo v roku 2009 a je nesporné, že poberala na dve deti výchovné k dôchodku do 14.9.1994 a reálne sa starala o dve deti po dobu 8 rokov a vznikol jej tiež nárok na uplatnenie náhradnej doby podľa § 9 písm. e/ a výchova dieťaťa sa v zmysle § 258 zákona o sociálnom poistení posudzuje podľa predpisov účinných pred 1.1.2004. Ďalej sťažovateľ nesúhlasiac s argumentáciou správneho súdu v bode 21 odôvodnenia rozsudku tvrdil, že výchova detí jeho manželkou je posudzovaná podľa zákona č. 100/1988 Zb., a preto pre neho nastupuje právo a posúdenie výchovy detí podľa zákona o sociálnom poistení, nakoľko prijatá zmena zákona od 01.01.2020 umožňuje tak urobiť subsidiárne a to vtedy, keď výchovu detí na určenie dôchodkového veku nemožno zohľadniť žene. Úvahu správneho súdu sťažovateľ považoval za nelogickú, zmätočnú a nemajúcu oporu v zákone. Trval na tom, že matka detí si z objektívnych dôvodov nárok na starobný dôchodok nemôže uplatniť. Od roku 1987 je nepretržite k dnešnému dňu poberateľka úplného invalidného dôchodku z dôvodu vážneho úrazu. Sťažovateľ nesúhlasil ani s argumentáciou správneho súdu v bode 22 odôvodnenia rozsudku, pretože jeho manželka sa dôchodkového veku dožila vo veku 60 resp. 57 rokov veku a výchova detí sa u nej podľa § 258 zákona o sociálnom poistení posudzuje podľa predpisov účinných pred 01.1.2004, teda podľa zákona č. 100/1988 Zb. Opätovne vytýkal súdu prvého stupňa (správny súd oprava kasačného súdu), že nesprávne vykladal zákonné ustanovenie § 65 zákona o sociálnom poistení a spája nárok na zohľadnenie výchovy detí s úmrtím ženy, ako právnou skutočnosťou bez odkazu na zákon a tiež podmieňuje splnenie nároku zohľadnenia výchovy mužovi zverením dieťaťa súdom otcovi, t.j. nesprávne posudzuje zákonné podmienky uznania dôchodkového veku muža narodeného po roku 1956, ktorý dieťa/deti vychoval a určenie dôchodkového veku muža podľa prílohy č. 3b zákona. Sťažovateľ mal za to, že nesprávny výklad tejto časti zákona je zřejmý aj zo samotného znenia a štruktúry zákona o sociálnom poistení, ktorý v § 60a hovorí v jednotlivých

bodoch aj o možnosti zohľadnenia striedavej starostlivosti oboch rodičov, čo neguje výlučný dôvod „smrť matky pred dosiahnutím dôchodkového veku“. Tiež trval na tom, že nakoľko nastal prípad, kedy nemožno dôchodkový vek pri výchove detí zohľadniť žene podľa zákona o sociálnom poistení, nastupuje subsidiárne nižší dôchodkový vek pre muža podľa prílohy č. 3b, ktorý stanovil zákonné podmienky uznania dôchodkového veku muža narodeného po roku 1956, ktorý dieťa/deti vychoval, ktoré podmienky splnil.

10. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadrila. Kasačnému súdu návrh na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti nedoručila.

III.

Konanie pred kasačným súdom

11. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zák. č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva. Podľa ust. § 101e ods. 1,2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z.z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021. Výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. h SSP) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť žalobcu prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

13. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sa/12/2021-57 zo dňa 19. mája 2022, ktorým krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 190 SSP. Predmetom prieskumného súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21. apríla 2021, ktorým žalovaná nevyhovela žiadosti žalobcu, aby mu bol dôchodkový vek určený podľa Prílohy č. 3b zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení.

14. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich kasačný súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

15. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie

správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

16. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

17. Kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci konania o kasačnej sťažnosti skúmal aj napadnuté opatrenie žalovanej, ako aj konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či krajský súd správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého opatrenia žalovanej. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého opatrenia žalovanej náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti opatrenia vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj riadne odôvodnil.

IV.

Právne posúdenie kasačným súdom

18. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

19. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná

(čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

20. Kasačný súd v súlade s citovanou právnou úpravou vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Najvyšší správny súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom v zásadnej otázke týkajúcej sa započítania výchovy detí pri stanovení dôchodkového veku žalobcu za vecne a právne správne. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru správneho súdu uvádza nasledovné.

21. Zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia, konanie vo veciach sociálneho poistenia a konanie vo veciach vymáhania pohľadávok. (§ 1 ods.1)

22. Zákonodarca v druhom diely tretej hlavy zákona o sociálnom poistení (§§ 65 a nasl.) ustanovuje podmienky nároku na starobný dôchodok. V prvom diely tretej hlavy vymedzuje pojmy dôchodkového poistenia. (§§ 60 až 64). Podľa § 65 poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek. (ods.1) Dôchodkový vek poistenca sa určí podľa prílohy č. 3a, ak tento zákon v § 274 neustanovuje inak; ak obdobie výchovy dieťaťa nemožno zohľadniť na určenie dôchodkového veku žene, dôchodkový vek muža narodeného po roku 1956, ktorý dieťa vychoval, sa určí podľa prílohy č. 3b. (ods.2). Podľa § 60a účinný od 1.1.2020 podmienka výchovy dieťaťa je splnená, ak sa poistenec osobne staral o dieťa a) najmenej desať rokov, b) najmenej päť rokov, ak sa poistenec začal o dieťa starať po dovŕšení ôsmich rokov veku dieťaťa, c) od jeho narodenia do jeho úmrtia, ak dieťa zomrelo po dovŕšení veku šesť mesiacov; to neplatí, ak poistenec, podľa právoplatného rozhodnutia súdu, spôsobil smrť dieťaťa úmyselným trestným činom, d) najmenej posledné tri roky pred dovŕšením dôchodkového veku poistenca. (ods.1) Do obdobia osobnej starostlivosti o dieťa sa započítava aj obdobie, počas ktorého sa poistenec nemohol o dieťa starať z dôvodu a) svojho nepriaznivého zdravotného stavu alebo b) prijatia dieťaťa do ústavnej starostlivosti zdravotníckeho zariadenia. (ods.2) Ak súd zverí dieťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov alebo ak súd schváli dohodu rodičov o zverení dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov, na obidvoch rodičov sa hľadí, akoby starostlivosť o dieťa zabezpečovali v plnom rozsahu; posudzovanie splnenia podmienky osobnej starostlivosti o dieťa a odsek 5 tým nie sú dotknuté. (ods.3) Na účely posúdenia podmienky výchovy dieťaťa sa za dieťa považuje fyzická osoba do nadobudnutia jej plnoletosti, ktorá je a) vlastné dieťa poistenca, b) osvojené dieťa poistenca, c) dieťa zverené poistencovi do starostlivosti nahrádzajúcej starostlivosť rodičov na základe rozhodnutia príslušného orgánu. To isté obdobie výchovy toho istého dieťaťa sa zohľadní len raz a len jednému poistencovi. (ods.5)

23. Právna úprava ustanovená v § 60a novelizovaného zákona o sociálnom poistení zákonom č. 321/2019 Z.z. účinným od 1.1.2020 zakotvuje, že podmienka výchovy dieťaťa je splnená, ak sa o dieťa osobne staral v konkrétnych časových úsekoch poistenec, t. j. nielen žena. Ustanovenie § 65 potom v ods. 2 stanovuje, že dôchodkový vek poistenca sa určí podľa prílohy č. 3a zákona. V prípadoch, ak obdobie výchovy dieťaťa nemožno zohľadniť na určenie dôchodkového veku žene, dôchodkový vek muža narodeného po roku 1956, ktorý dieťa vychoval, sa určí podľa prílohy č. 3b. Z uvedeného teda vyplýva, že až s účinnosťou od 01.01.2020 možno v prípade, ak obdobie výchovy dieťaťa nemožno na určenie dôchodkového veku zohľadniť žene, zohľadniť také obdobie mužovi, ktorý však musí byť narodený po roku 1956 a ktorý dieťa vychoval. Zákonodarca teda reagoval na životné situácie, keď žena z objektívnych príčin nemôže vychovávať svoje deti a ich výchovu prevezme ich otec. V tomto prípade sa aj takémuto poistencovi zhodnotí doba výchovy detí na

zniženie dôchodkového veku. Táto právna úprava, ako bolo uvedené vyššie, je účinná od 01.01.2020 a platí len pre poistencov narodených najskôr v roku 1956. V tejto súvislosti kasačný súd dodáva, že právna úprava účinná pred 01.01.2020 neumožňovala Sociálnej poisťovni zohľadniť doby výchovy detí poistencovi - mužovi. Podľa § 258 zákona o sociálnom poistení poistenkyni, ktorá v období od 1. januára 2004 do 31. decembra 2014 dovŕši dôchodkový vek podľa § 65 ods. 4 až 8, sa výchova dieťaťa posudzuje podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, teda podľa zákona č. 100/1988 Zb. Podľa § 15 ods. 1 vyhlášky Federálneho ministerstva práce, sociálnych vecí č. 149/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou sa vykonáva zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, podmienka výchovy dieťaťa je splnená, ak sa žena osobne stará alebo sa starala o dieťa vo veku do dosiahnutia plnoletosti aspoň po dobu 10 rokov. Pokiaľ sa však žena ujala výchovy dieťaťa po dosiahnutí ôsmeho roka jeho veku, je podmienka výchovy dieťaťa splnená, ak sa žena osobne stará alebo sa starala o dieťa vo veku do dosiahnutia plnoletosti aspoň po dobu piatich rokov. Z uvedenej právnej úpravy teda jednoznačne vyplýva, že výchovu dieťaťa bolo možné podľa právnej úpravy účinnej pred 1.1.2004 zohľadniť len žene. Kogentná právna úprava zákona č.100/1988 Zb. neumožňovala zohľadniť výchovu detí pre vznik skoršieho nároku na starobný dôchodok mužovi.

24.Z citovanej právnej úpravy teda vyplýva, že pre vznik nároku muža na skorší odchod do starobného dôchodku pri zohľadnení mu výchovu dieťaťa podľa prílohy 3b k zákonu o sociálnom poistení zákonodarca stanovil kogentne splnenie zákonných podmienok a to, že obdobie výchovy dieťaťa nemožno zohľadniť na určenie dôchodkového veku žene, ide o určenie dôchodkového veku muža narodeného po roku 1956 a muž splnil obdobie výchovy dieťaťa podľa § 60a, teda sa o dieťa osobne staral v konkrétnych časových úsekoch. Zákonodarca teda reagoval na životné situácie, keď žena z objektívnych príčin nemôže vychovávať svoje deti a ich výchovu prevezme ich otec. V tomto prípade sa takémuto poistencovi (otcovi) zhodnotí doba výchovy detí na zníženie dôchodkového veku.

25.Žalobca v kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom, keď nesprávne posúdil výchovu dieťaťa jeho manželkou a dovŕšenie jej dôchodkového veku podľa zákona o sociálnom poistení a neposúdil ich podľa predpisov účinných pred 01.01.2004, t.j. podľa zákona č. 100/1988 Zb., citujúc ustanovenie § 19 a § 21 zákona č. 100/1988 Zb. Tvrdil, že je nespochybniteľné, že jeho manželka dovŕšila podmienky nároku na starobný dôchodok podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. vo veku 60 rokov resp. 57 rokov, a teda buď v roku 2012 alebo v roku 2009 a je nesporné, že poberala na dve deti výchovné k dôchodku do 14.9.1994, kedy výchovné jej bolo odňaté rozhodnutím Národnou poisťovňou, a reálne sa starala o dve deti po dobu 8 rokov a vznikol jej tiež nárok na uplatnenie náhradnej doby podľa § 9 písm. e/ a výchova dieťaťa sa v zmysle § 258 zákona o sociálnom poistení posudzuje podľa predpisov účinných pred 1.1.2004. Vyslovil názor, že vzhľadom k tomu, že výchova detí jeho manželkou je posudzovaná podľa zákona č. 100/1988 Zb., pre neho nastupuje právo na posúdenie výchovy detí podľa zákona o sociálnom poistení, keďže prijatá zmena zákona od 01.01.2020 umožňuje tak urobiť subsidiárne a to vtedy, keď výchovu detí na určenie dôchodkového veku nemožno zohľadniť žene. Žalobca v žalobe dôvodil, že splnil podmienky pre určenie dôchodkového veku podľa Prílohy č. 3b, keďže jeho manželka si nemohla a nemôže z objektívnych dôvodov uplatniť nárok na zohľadnenie výchovy dvoch detí podľa novelizácie predmetného zákona. Za objektívne dôvody považoval skutočnosť, že od roku 1987 je poberateľkou úplného invalidného dôchodku z dôvodu vážneho úrazu v roku 1985, kedy utrpela úplnú paralýzu hornej končatiny pri trieštivej zlomenine a nemôže Sociálnu poisťovňu požiadať o starobný dôchodok späť k dátumu 7. apríla 2007, nakoľko je poberateľkou doživotnej úrazovej renty vyplácanej ALIANZ - Slovenskou poisťovňou, a.s. formou náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo invalidite a v prípade uplatnenia starobného dôchodku by sa vystavovala možnej ujmy vrátenia časti poberanej renty vyplácanou komerčnou poisťovňou za predmetné obdobie. Vyplácanie úrazovej renty je spojené s invaliditou osoby.

26.Vychádzajúc zo skutkového zistenia, vyššie uvedeného, v prípade žalobcu pre postup podľa prílohy 3b zákona o sociálnom poistení bola splnená len zákonná podmienka jeho veku, avšak neboli splnené ďalšie zákonné podmienky a to preukázanie, že „ obdobie výchovy dieťaťa nemožno zohľadniť na určenie dôchodkového veku žene (jeho manželke) a že on deti vychoval“. Sám žalobca potvrdil, že jeho manželka sa o deti starala do roku 1994, kedy jej bolo odňaté výchovné, od roku 1987 je

poberateľkou úplného invalidného dôchodku z dôvodu vážneho úrazu v roku 1985 a nemôže Sociálnu poisťovňu požiadať o starobný dôchodok späť, nakoľko je poberateľkou doživotnej úrazovej renty. Skutočnosť, že jeho manželka má zdravotné postihnutie, nijakým spôsobom nepodmieňuje, že jej pre určenie dôchodkového veku obdobie výchovy detí nemožno zohľadniť, keďže zákonodarca s uvedenou skutočnosťou nespája stratu spôsobilosti ženy na starostlivosť o deti. Žalobca nijakým dôkazom nepreukázal, že by starostlivosť o deti prešla výlučne na neho. Zákonodarca v právnej norme § 60a ods.2, písm. a/ zákona o sociálnom poistení ustanovuje, že do obdobia osobnej starostlivosti o dieťa sa započítava aj obdobie, počas ktorého sa poistenec nemohol o dieťa starať z dôvodu svojho nepriaznivého zdravotného stavu. Pokiaľ teda sťažovateľ žiadal započítať výchovu detí z dôvodu, že jeho manželka sa o deti nemohla starať z dôvodu jej zdravotného postihnutia v dôsledku úrazu, od roku 1987 bola nepretržite poberateľka invalidného dôchodku, od 14.9.1994 jej bolo následne odňaté výchovné na deti, z vyššie citovanej právnej úpravy jednoznačne vyplýva, že zdravotné postihnutie manželky sťažovateľa samo osebe nemôže mať za následok, že toto obdobie by sa jej nezohľadnilo ako obdobie osobnej starostlivosti o dieťa /deti/ pre vznik jej nároku na starobný dôchodok. Odňatie výchovného rozhodnutím Národnej poisťovne jeho manželke tiež nie je dôkazom preukazujúcim stratu jej spôsobilosti podieľať sa na výchove detí a potom následne na zohľadnení tejto skutočnosti pre určenie jej dôchodkového veku. Kasačný súd v tejto súvislosti dáva tiež do pozornosti sťažovateľa, že aj z právnej úpravy zákona o rodine vyplýva povinnosť oboch manželov nielen spolu žiť, ale súčasne aj vytvárať zdravé rodinné prostredie pre výchovu detí. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že vzhľadom k tomu, že výchova detí jeho manželkou je posudzovaná podľa zákona č. 100/1988 Zb., a preto nastupuje jeho právo na posúdenie výchovy detí podľa zákona o sociálnom poistení. Predmetom preskúmvacieho opatrenia žalovanej nie je určenie dôchodkového veku manželky žalobcu a s tým posúdenie jej práva ako ženy na zohľadnenie výchovy detí, ale určenie dôchodkového veku žalobcu, ktorý žiadal pre určenie jeho skoršieho odchodu do starobného dôchodku zohľadniť výchovu detí. V danej súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť žalobcu tiež na to, že pri posudzovaní splnenia zákonných podmienok pre vznik nároku na starobný dôchodok poistenca a jeho výpočet, je potrebné vychádzať zo znenia zákona upravujúceho sociálne zabezpečenie fyzickej osoby pre prípad staroby (starobný dôchodok) účinného v čase poistencom uplatneného nároku na starobný dôchodok, pričom zákonné podmienky podmieňujúce vznik nároku na starobný dôchodok musia byť splnené kumulatívne a v zmysle uvedenej zásady sa posudzuje aj doba zohľadňujúca (výchova detí) pre účely vzniku a výpočtu starobného dôchodku. Vzhľadom k uvedenému kasačný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa, ktorou odôvodňoval nesprávne právne posúdenie správnym súdom vo vzťahu posudzovania vzniku jeho nároku na starobný dôchodok pri zohľadnení výchovy detí, za účelovú a nedôvodnú.

27. Rovnaký právny názor k danej právnej otázke zaujal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 7So/108/2012 zo dňa 25.09.2013, ako aj v rozsudku 9Sk/20/2020 z 24.3.2021. V uvedených rozhodnutiach najvyšší súd súčasne vyslovil názor, že nepriznanie starobného dôchodku mužovi od dovŕšenia nižšieho veku do dôchodku nezohľadnením výchovy dieťa, nemožno rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považovať za diskriminačné.

28. Kasačný súd upriamuje pozornosť tiež na to, že uvedenou problematikou sa zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej EŠLP) v rozsudok Andrlé proti Českej republike (sťažnosť č. 6268/08) zo dňa 17.02.2011. Tento sa týkal otázky zlučiteľnosti vekovo-diskriminačných právnych predpisov v oblasti starobného dôchodku s čl. 14 Európskeho dohovoru a s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k dohovoru. Rozsudok Andrlé možno uplatniť ratione materiae aj na prejednávany prípad, pretože v tomto rozsudku sa EŠLP predovšetkým zaoberal tým, či to, že sa ženám poskytnú výhoda, predstavovalo legitímny cieľ, ktorým by bolo možné odôvodniť nerovnosť zaobchádzania v rámci čl. 14 Dohovoru. EŠLP v danej veci konštatoval, že nedošlo k porušeniu čl. 14 (zákaz diskriminácie) v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 (ochrana majetku) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zdôraznil, že priaznivejšie zaobchádzanie so ženami, ktoré vychovali deti, v bývalom Československu malo pôvodne za cieľ napraviť faktickú nerovnosť a ťažkosti spôsobené spojením tradičnej materskej úlohy žien a požiadavkou spoločnosti na ich zapojenie do pracovného procesu na plný úväzok, a je preto toho názoru, že toto opatrenie sledovalo legitímny cieľ (bod 53). Súd došiel k záveru, že pôvodným cieľom dôchodkového veku diferencovaného podľa počtu detí,

ktoré žena vychovala, bolo vyrovnanie faktickej nerovnosti medzi ženami a mužmi. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu je možné preto tento prístup aj naďalej považovať za objektívne a rozumne odôvodniteľný, pokiaľ v dôsledku sociálnych a ekonomických zmien nezanikne potreba osobitného zaobchádzania so ženami (bod 60 rozsudku Andrie).

29. Vychádzajúc z právnych záverov uvedených vyššie najvyšší správny súd dôvody, žalobcom vznesené v kasačnej sťažnosti, ktorými namietal nezákonnosť rozhodnutia krajského súdu pre nesprávne právne posúdenie vecí podľa § 440 ods.1, písm. g/ SSP, vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré nemohli spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z uvedených dôvodov najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

30.O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

31.Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.